

ДЖАК ВАНС МАГЪОСНИКЪТ МАЗИРИАН

Част 0 от „Умиращата Земя“

Превод от английски: Камен Костов, 1998

chitanka.info

Магьосникът Мазириан се разхождаше из градината си, потънал в размисъл. Клоните, надвиснали от двете страни на алеята, излъчваха упойващи аромати, а цветята раболепно свеждаха глави. Ахатовите израстъци на мандрагората не отделяха очи от краката му, обути в черни пантофи. Цялата градина бе потънала в причудлива и великолепна растителност. Някои растения се къпеха във всички багри на дъгата, цветовете на други пулсираха като морски анемонии в пурпурно, зелено, виолетово, розово и жълто. Някои дървета приличаха на разтворени чадъри, други имаха прозрачни стволоче, прорязани от червени и жълти жилки, короните на трети бяха изпъстрени с листа от различни метали — мед, сребро, син тантал, бронз, зелен иридий. Тук между гланцирани зелени листа стърчаха цветове като огромни мехури, там се показваше странен храст, обсипан с хиляди свирчици, а наоколо се разнасяха нежните мелодии на древната Земя, на рубинените слънчеви лъчи, на просмукващата се през тъмната пръст вода и на кротките ветрове. В края на градината се възправяше гъста и загадъчна гора. Нито един човек не бе зървал нейните долчинки, полянки, клисури, възвишения, ручеи, реки, езерца, ливади, шубраци и скали.

Мазириан крачеше намръщен с ръце на кръста. От известно време едно същество тровеше спокойствието и събуждаше желанията му: очарователна жена, обитателка на гората. Бе винаги усмихната и нащрек, яхнала своя черен кон с очи като златни кристали. Много пъти се беше мъчил да я хване Мазириан, но конят ѝ винаги я отнасяше далеч от какви ли не примамки, заплахи и хитрости.

Пронизителен писък разцепи тишината. Мазириан ускори крачка и видя къртица, загризала стъблото на един хибрид между растение и животно. Уби мародера и писъците утихнаха в учестено дишане. Мазириан погали коженото листо и червеникавата уста изсъска от удоволствие.

— К-к-к-к-к-к — запелтечи растението.

Мазириан се наведе и поднесе мъртвия гризач до червената уста. Тя го засмука и малкото телце се плъзна към мехурестия стомах под земята. Растението забълбука и запращя, докато Мазириан го наблюдаваше с умиление.

Слънцето бе слязло съвсем ниско и вече се виждаха първите звезди. Мазириан усети, че някой го наблюдава. Сигурно бе жената от

гората, защото и друг път го бе изненадвала по този начин. Спря на място и насочи вниманието си в тази посока.

Изкрещя заклинание за обездвижване. Хибридът зад него се вкамени и една голяма зелена пеперуда тупна на земята. Той се обърна рязко. Беше застанала в края на гората, по-близо от всеки друг път. Стоеше, без да помръдне, въпреки приближаването му. Очичките му светнаха. Ще я закара в къщата си и ще я постави в затвор от зелено стъкло. Ще изследва мозъка ѝ с огън, студ, болка и радост. Тя ще му сервира виното и на жълта светлина ще изпълнява осемнайсетте движения на съблазънта. Нищо чудно да го шпионира. Ако е така, магьосникът веднага щеше да разбере — нямаше нито един приятел и трябваше вечно да охранява градината си.

Оставаха не повече от двайсетина крачки — внезапно конят удари с копито по земята, обърна се и се понесе към гората.

Магьосникът хвърли яростно пелерината си на земята. Тя имаше защита — някаква магия или заклинание. Освен това се появяваше винаги когато бе най-малко подготвен да я последва. Втренчи поглед в мрачните усоища, мерна бледия силует да прелита през червен сноп слънчеви лъчи, да се превръща в черна сянка и да изчезва... Дали е вещица? Дали идва по собствено желание, или — по-вероятно — някой от враговете му я изпраща да го безпокои? Ако е така, кой би могъл да е? Може би принц Кандайв Златния от Кайин, чиято тайна за възвръщане на младостта бе задигнал. Или Азван Астронома, или Турджан — едва ли беше Турджан, разля се доволна усмивка по лицето му... Отхвърли тази мисъл като невероятна. Азван поне можеше да провери. Отиде в работилницата и се приближи до една маса, върху която в червено-синия си ореол блещукаше прозрачен кристален куб. От едно сандъче извади бронзов гонг и сребърно чукче. Удари гонга и мекият звук изпълни стаята и се понесе все по-надалеч и по-надалеч. Удари втори, трети път. Сгърченото от болка и ужас лице на Азван се появи неочаквано в кристалния куб.

— Престани да удряш, Мазириан! — изкрещя Азван. — Престани да удряш гонга на живота ми!

Мазириан спря, готов за нов удар.

— Случайно да ме шпионираш, Азван? Случайно да си изпращал една жена да ти върне гонга?

— Не съм аз, господарю, не съм аз. Прекалено много се страхувам от теб.

— Трябва да ми предоставиш тази жена, Азван, настоявам.

— Невъзможно е, господарю! Не знам нито коя е, нито каква е!

Мазириан понечи да удари гонга, но Азван изля такъв поток от молби, че той хвърли с погнуса чукчето и върна гонга на мястото му. Лицето на Азван се стопи бавно и кристалният куб заблещука празен както преди.

Мазириан се почеса по брадичката. Очевидно сам трябваше да хване девойката. Когато нощният мрак обгърне гората, ще потърси в книгите си заклинанията, които да го пазят, докато обикаля непредсказуемите горски поляни. Ще подбере най-мощните и най-смразяващите, които биха подлудили всеки от страх. Можеше да използва четири от най-страховитите или шест по-леки заклинания.

С това щеше да се заеме по-късно. Сега се приближи до една вана, потънала в зеленикава светлина. В кристалната течност лежеше тялото на мъж с мъртвешки израз, но с невероятна физическа красота. Имаше широки рамене, тесен ханш, дълги и силни крака и сводести стъпала. Чертите на лицето му излъчваха чистота и сила. Пепелнозлатиста коса обрамчваше лицето.

Мазириан се загледа в съществото, което бе отгледал от една-единствена клетка. Необходима му бе само интелигентност, но не знаеше как да му я осигури. Турджан от Мийр знаеше, но — Мазириан метна злобен поглед към един капак в пода — не искаше да сподели тайната си.

Продължи да оглежда съществото във ваната. Тялото му наистина бе свършено. Дали мозъкът му не би могъл да се подчинява на чужда воля? Би трябвало да опита. Задейства устройството за източване на водата и сега лъчите падаха направо върху голата плът. Мазириан инжектира капка наркотик във врата му. Тялото потрепна. Очите се отвориха и се присвиха срещу светлината. Мазириан отклони прожектора настрана.

Съществото тромаво помръдна ръце и крака, сякаш не знаеше за какво да ги използва. Мазириан го наблюдаваше напрегнато: може би бе улучил точното вещество за задействане на мозъка.

— Седни! — изкомандва магьосникът.

Съществото вторачи поглед в него и рефлексите съкратиха мускулите му. Нададе гърлен рев и скочи към гърлото на Мазириан. Силата на магьосника не попречи на съществото да го сграбчи и да го разтърси като парцалена кукла.

Въпреки всичките си умения Мазириан се почувства абсолютно безпомощен. Хипнотичното заклинание се бе изчерпало, а нищо не му идваше на ум. Пък и в момента едва можеше да си поеме дъх, камо ли да издаде някакъв членоразделен звук.

Докопа една оловна бутилка. Замахна и улучи съществото по главата. То се свлече на пода.

Мазириан огледа със задоволство проснатото в краката му лъскаво тяло. Координацията на гръбнака беше добра. Пригответи на масата някаква бяла течност, повдигна златисторусата глава и изсипа питието в отпуснатата уста. Съществото помръдна, отвори очи и се подпря на лакти. Налудничавият израз бе изчезнал, но Мазириан напразно търсеше поне искрица интелигентност в погледа. Очите бяха празни като очи на гущер.

Магьосникът ядосано поклати глава. Отиде до прозореца и проникващата отвън светлина очерта мрачния му профил... Пак да опита с Турджан? Дори и при мъчителните разпити той не бе разкрил тайната. Устата на Мазириан се изкриви в злобна усмивка. Може би ако сложи още един ъгъл в коридора...

Слънцето бе залязло и градината бе потънала в сумрак. Белите нощни цветове се разтвориха и техните пленници, сивите нощни пеперуди, запърхаха от цвят на цвят. Мазириан отмести капака в пода и се спусна надолу по каменните стъпала. Надолу, надолу, надолу... Накрая стигна до коридор с прави ъгли, осветен от вечна жълта светлина. Отляво се намираха лавиците с гъбите, а отдясно — огромен дъб и желязна врата, заключена с три ключалки. Стъпалата потъваха напред и надолу в непрогледен мрак.

Мазириан отключи ключалките и блъсна вратата. В стаята нямаше нищо освен каменен пиедестал, върху който стоеше кутия, покрита със стъклен похлупак. Кутията имаше квадратна основа, широка около метър, и беше висока десетина сантиметра.

Вътре по квадратна писта тичаха две миниатюрни същества — преследвач и жертва. Едното беше малък дракон със свирепи червени очи и чудовищно зейнала зъбата паст. Той се поклащаше тромаво на

шестте си криви крака, а опашката му се люлееше като махало. Другото бе два пъти по-дребно — чисто гол силен мъж с вързана на опашка дълга черна коса. Движеше се малко по-бързо от своя преследвач, който се поклащаше равномерно, прокрадваше се дебнешком иззад всеки ъгъл и изчакваше мъжа да му налети. Той обаче бе постоянно нащрек и това го спасяваше от зъбите на дракона. Мъжът беше Турджан, когото Мазириан бе успял да плени с хитрост преди няколко седмици, да го смали и да го затвори.

Мазириан изпита задоволство, когато влечугото се нахвърли върху мъжа, спрял да отдъхне за секунда, но той с рязко движение успя да се измъкне. Мазириан реши, че е време да им осигури кратка почивка и храна. Спусна преградите, които разделяха коридора на две и предпазваха мъжа от звяра. Подаде и на двамата месо и вода.

Турджан се отпусна на пода.

— Уморен си, а? — каза Мазириан. — Искаш ли да си починеш?

Турджан не отговори, притворил очи. Всичко бе изгубило смисъл. Съществуваха само сивият коридори безконечното бягство по него. И от време на време храна и няколко часа почивка.

— Спомни си синьото небе — продължи Мазириан, — белите звезди, двореца си на брега на Дерна. Спомни си безкрайните разходки по ливадите.

Турджан стисна зъби.

— Би могъл да смажеш дребния дракон с пета.

Турджан вдигна очи.

— Бих искал да премажа врата ти, Мазириан.

Мазириан запази спокойствие.

— Каж ми по какъв начин вдъхваш интелигентност на своите създания. Казваш ми и си свободен.

— Да ти кажа? А после? Веднага ще ме опържиш във вряло олио.

Мазириан сви злобно устни.

— Знам как да те накарам да проговориш, нещастнико. Ако натъпча устата ти с восък и я запечатам, веднага ще пропееш! Утре ще изтегля един нерв от ръката ти и на негово място по цялата ѝ дължина ще сложа дебел канап.

Изпънал краката си по ширината на коридора, миниатюрният Турджан отпи от водата, без да каже нищо.

— Тази нощ — добави Мазириан с преднамерена жестокост — ще сложа още един ъгъл и вече ще трябва да тичаш по петоъгълник.

Турджан Вдигна глава и погледна противника си през стъкления похлупак. След това допи водата на бавни глътки. С пет ъгъла щеше да му е по-трудно да избегне сблъсъка с чудовището, защото щеше да вижда на много по-малко разстояние до ъглите.

— Утре ще имаш нужда от цялата си ловкост — приключи Мазириан, но се сети за нещо и погледна преценяващо Турджан. — Но дори и това ще ти спестя, ако ми помогнеш да реша друг един проблем.

— Какво още те тормози, магьоснико?

— Образът на една жена не ми дава мира и затова бих искал да я хвана — светнаха мрачно очите му. — Всеки късен следобед идва в края на градината, яхнала едър черен кон. Познаваш ли я, Турджан?

— Не я познавам.

— В състояние е да се предпази от Второто хипнотично заклинание на Фелоджан. Когато тръгна към нея, изчезва в гората.

— И какво? — Турджан задъвка месото.

— Коя е тази жена? — настояваше магьосникът, втренчил поглед в своя миниатюрен пленник.

— Откъде мога да знам?

— Трябва да я хвана — каза замислено Мазириан. — Но с какви заклинания, с какви заклинания?

Турджан пак погледна противника си, чието лице едва различаваше през стъклената преграда.

— Освободи ме, Мазириан, и ти давам честната си дума на Почетен йерарх на Мара-Ор, че ще ти доставя тази девойка.

— И как ще го направиш? — не повярва Мазириан.

— Ще я последвам в гората с най-бързите си Скоростни ботуши и с глава, пълна със заклинания.

— Няма да се справиш по-добре от мен — прекъсна го магьосникът. — Ще те освободя, когато узная синтезата за твоите създания. А жената сам ще си я хвана.

Турджан сведе глава, за да не види Мазириан израза на очите му.

— Ас мен какво ще правиш? — попита след малко той.

— С теб ще се занимая, когато се върна.

— Ами ако не се върнеш?

Мазириан поглади брадичката си и усмивка оголи белите му зъби.

— Щях да те сервирам моментално на дракона, ако не беше проклетата ти тайна.

Магьосникът изкачи стъпалата. В полунощ продължаваше да се рови из подвързани с кожа томове и потънали в прах папки... Едно време били известни над хиляда магии, заклинания, проклетия и чародейства. Разпространявали се из Великия Мотолам — Асколите, Каушикия, Алмерия — на юг и Земята на падащата на изток стена, — където гъмжало от всякакви магьосници. Главният между магьосниците, вълшебниците и чародеите бил архинекромантът Фандаал. Стотици заклинания съставил лично той — макар легендата да твърди, че демони му нашепвали магиите. Понтецила Благочестивия, владетел на Великия Мотолам, подложил Фандаал на изтезания, които продължили цяла нощ, на сутринта го убил и обявил магьосничеството извън закона по всички свои земи. Всички магьосници избягали от Великия Мотолам като прилепи от първите слънчеви лъчи и цялото натрупано знание било разпиляно и забравено до ден днешен. Запазили се едва стотина заклинания. От тях Мазириан разполагаше със седемдесет и три и с хитрости и увъртания се опитваше да се добере и до останалите.

Най-после подбра пет и с големи усилия успя да ги запомни: Спиралата на Фандаал, Второто хипнотично заклинание на Фелоджан, Превъзходния призматичен спрей, Чародейството на безспирното ядене и формулата на всемогъщата сфера. След като приключи, Мазириан пийна вино и се отпусна в леглото.

На следващия ден, когато слънцето отново увисна над хоризонта, Мазириан тръгна да се разхожда из градината. Не му се наложи да чака дълго. Тъкмо разравяше пръстта около коренчетата на едно лунно мушкато, когато лек шум и тропот на копита му подсказаха, че се е появил обектът на неговите желания.

Младото женско тяло с изящни очертания седеше изправено на седлото. Той се надигна бавно, за да не я уплаши, нахлузи Скоростните ботуши и ги опъна над коленете.

— Хей, момиче — изправи се Мазириан, — пак си тук. Защо идваш всяка вечер? Възхищаваш се на розите ли? Цветът им е толкова

ярък, защото в тях тече жива кръв. Ако този път не избягаш, ще ти подаря една.

Мазириан откъсна една роза от сгърчения от болка храст и тръгна към нея, едва възпирайки устрема на ботушите. Направи само четири крачки, когато жената заби колене в конските ребра и потъна между дърветата.

Магьосникът освободи енергията на ботушите. Извърши огромен скок, още един и още един и се понесе с пълна скорост.

И се гмурна във фантастичната гора. От всички страни го обграждаха мъхести стволоче, а високо над главата му надвисваше покрив от клони и листа. Карминени снопове слънчева светлина оцветяваха тук-там еднообразния килим на тревата. В сенките се поклащаха странни цветя върху издължени стъбла, а покрай дънерите бяха поникнали крехки гъби. В часа на здрача природата бе притихнала като в дрямка.

Обут в Живите високоскоростни ботуши, Мазириан напредваше с огромни подскоци, но черният кон поддържаше все същата дистанция без каквито и да е усилия.

От време на време жената поглеждаше през рамо — лицето ѝ бе красиво като в приказка, а косата ѝ се мятеше като тясно дълго знаме. В един момент тя се приведе напред, златоокият жребец препусна като светкавица и се изгуби от погледа му. Мазириан продължи да следва пресните следи от копита в тревата.

Ботушите постепенно загубиха началния си устрем — бяха изменили огромно разстояние с много висока скорост. Гигантските отскоци се скъсиха и се разрешиха, но и разстоянията между следите станаха по-малки. Мазириан изскочи на една ливада и видя коня да пасе кротко без никакъв ездач на гърба. Закова се на място. Пред очите му се простираше обширно пасбище. Отпечатъците от копита до мястото, където бе спрял конят, се виждаха ясно, но оттам нататък нямаше никакви следи. Значи жената бе слязла преди това, ала той изобщо не разбираше къде точно и колко назад. Тръгна към коня, но животното се подплаши и потъна в гората. Направи опит да го последва, но ботушите не помръднаха.

Изу ги, проклинайки злата си участ. Смъкна пелерината от гърба си и тръгна назад по следата, а в погледа му просветна някакво лошо предчувствие.

Препъваше се в плешивите темета на стърчащите базалтови скални отломъци. Най-после видя на една скала миниатюрно човешко същество, възседнало дракон, голям колкото муха. Кожата му имаше зеленикав оттенък, то носеше прозрачна риза, а в ръка държеше пика, два пъти по-дълга от самото него.

Мазириан се спря. Човечето го изгледа с безразличие.

— Да си виждал една жена от моята раса да минава насам, дребосък?

— Видях такава жена — отвърна то след секунда колебание.

— Къде мога да я намеря?

— Какво ще получа срещу информацията?

— Сол — колкото можеш да носиш.

Човечето размаха пиката си.

— Сол? Не. Лайен Пешеходеца доставя на главатаря Данданфлор сол за цялото племе.

Мазириан можеше да предположи за какви услуги разбойникът плаща със сол. Човечетата облитаха цялата гора с миниатюрните си дракончета и винаги знаеха къде какво става.

— Мускал цветно олио?

— Става — съгласи се дребосъкът. — Да го видя.

Мазириан му го показва.

— Тя се отклони от пътеката при ей онзи дъб, ударен от гръм. Тръгна право към речната котловина по най-краткия път към езерото.

Мазириан остави шишенцето до мухата дракон и закрачи към крайречния дъб. Дребосъкът го проследи с поглед, слезе на земята и закрепил придобивката под корема на дракона до вретеното, което жената му бе дала, за да упъти Мазириан именно нататък.

Магьосникът огледа земята около дъба и бързо откри пресните следи по окапалите листа. Просторна открита долчинка се спускаше плавно към реката. От двете ѝ страни се издигаха дървета — тези отляво бяха огрени от кървавите лъчи на залеза, а тези отдясно тънеха в мрак, толкова плътен, че Мазириан не забеляза създаването, седнало на едно паднало дърво. Усети го чак когато то се приготви да скочи на гърба му.

Мазириан рязко отскочи и застана с лице към него, а то отново приседна. Беше деоданд — имаше фигурата и чертите на красив мъж с фино изваяни скули, матова черна кожа и дръпнати, продълговати очи.

— О, Мазириан, какво така се скиташ из гората? — прокълтя от другия край на долчинката мелодичният му глас.

Мазириан знаеше, че деодандът жадува да заръфа плътта му. Как се бе измъкнала тя? Следите ѝ минаваха точно покрай него.

— Търся едно момиче, деоданде. Отговори на въпросите ми и ще имаш месо, колкото искаш.

Очите на деоданда светнаха, плъзнали се по тялото на Мазириан.

— Не се съмнявам, Мазириан. Приготвил ли си силни заклинания днес?

— Да. Кажи ми преди колко време мина момичето. Бързаше ли или не? Само ли беше или с компания? Отговори ми и ще ти донеса месо, когато пожелаеш.

— Слепец! — ухили се подигравателно деодандът. — Тя все още е тук.

Мазириан проследи накъде сочи черната ръка. Но видя скока му и се отдръпна, изричайки светкавично Спираловидното заклинание на Фандаал. Тялото на деоданда увисна за миг във въздуха и след това се запремята между върховете на дърветата и земята с въртеливи движения, които непрекъснато променяха скоростта си. Мазириан го наблюдаваше леко усмихнат. След малко го приближи до земята и забави въртеливите движения.

— Как предпочиташ да умреш — бързо или бавно? — попита Мазириан. — Помогни ми и ще те убия веднага. Иначе ще те издигна там, където летят месоядните птици.

Деодандът усети, че се задушава от страх и от ярост.

— Дано черният Тиал избодне очите ти! Дано Краан потопа мозъка ти в киселина! — занарежда той и клетвите му бяха толкова ожесточени, че на Мазириан му се наложи да измърмори няколко заклинания за самозащита.

— Тогава нагоре — каза накрая той и протегна ръка.

Черното изопнато тяло се понесе нагоре и бавно се завъртя над върховете на дърветата, обляно от пурпурните лъчи на залязващото слънце. След миг някакъв пъстър и напомнящ прилеп силует с извит клюн се стрелна към него и разкъса черния му крак, преди деодандът да успее да го изрита. Все повече и повече подобни силуети се стрелкаха към него.

— Свали ме, Мазириан! — чу се слаб вик. — Ще ти кажа каквото знам.

Мазириан го свали ниско над земята.

— Мина самичка малко преди да дойдеш. Нападнах я, но тя метна шепя прах в очите ми. Слезе в долчинката и тръгна по пътеката към реката. Пътеката минава покрай леговището на Транг. Така че е загубена, защото той ще се забавлява с нея, докато тя издъхне.

— Тя използва ли магии? — почеса се по брадата Мазириан.

— Не знам. Но ще ѝ трябват много силни магии, за да се спаси от Транг.

— Нещо друго имаш ли да ми казваш?

— Не.

— Тогава можеш да умреш.

Тялото се завъртя все по-бързо и по-бързо, докато накрая се чу сподавен вопъл и глава, ръце, крака и вътрешности се разлетяха в различни посоки.

Мазириан продължи нататък. В края на поляната пътеката се спускаше стръмно надолу към тъмнозелените серпантини на река Дерна. Магьосникът стигна до брега ѝ и тръгна по течението към блещукащото в далечината Езеро на сънищата.

Някакво зловоние изпълни въздуха — миризма на разложени нечистотии. Мазириан продължи да се движи предпазливо, защото някъде наблизко бе леговището на мечката вампир Транг и той усети наличието на могъщо магическо поле, в което неговите сравнително изтънчени заклинания можеше и да не издържат.

До слуха му достигнаха някакви гласове, ръмженето на Транг и сърцераздирателни викове. Заобиколи една скала и се опита да разбере откъде идват звуците.

Леговището на звяра представляваше вдлъбнатина в скалата. Воняща купчина трева и кожи му служеха за легло. Зад грубо скована ограда в единия ъгъл стояха три жени, чиито тела бяха покрити с рани, а лицата им бяха застинали в ужасени гримаси. Беше ги отвлякъл от племето, което живееше по накичените със сребърни парцали шлепове край брега на езерото. Те наблюдаваха безмълвно как Транг се опитва да обладае новата си пленница. Кръглото му, сивкаво мъжко лице се бе сгърчило и в момента разкъсваше коженото ѝ елече с човешките си

ръце. Тя обаче успяваше да задържи на разстояние огромното потно тяло с удивителна ловкост. Мазириан присви очи. Това беше магия!

Стоеше и наблюдаваше схватката, преценяваше как да унищожи Транг, без да я засегне. В този момент тя го видя, вдигнала поглед над рамото на звяра.

— Виж — каза задъхана, — Мазириан е дошъл да те убие.

Транг се извърна, видя Мазириан и с оглушителен рев се втурна на четири крака към него. Стори му се, че съзнанието му се замъглява, и си даде сметка, че магията вероятно извира от яростното сивкавобяло лице на вампира, който бе протегнал грамадните си ръце, за да го сграбчи.

Мазириан отблъсна магията и контраатакува. Долината лумна от огнени струи, които се спуснаха от всички посоки и направиха тялото на Транг на решето. Това беше Превъзходният призматичен спрей — хиляди многоцветни огнени стрели, които моментално разкъсаха звяра и от безбройните отвори рукна пурпурната му кръв.

Но Мазириан нямаше време за губене. Жената беше побягнала. Той съзря белия и силует надолу покрай реката към езерото и се втурна след нея, без да обръща внимание на жалостивите писъци на трите жени зад оградата.

Пред погледа му се разстла обширна водна повърхност, чийто отсрещен бряг тънеше в мрак. Мазириан стъпи на песъчливата крайбрежна ивица и заоглежда внимателно навъсените води на Санра, Езерото на сънищата. По смраченото небе блещукаха последните отблясъци на залеза и отраженията на звездите потрепваха върху неподвижната повърхност. Хладните води на езерото не помръдваха — както и водите на всички морета и океани, откакто луната бе напуснала земното небе.

Но къде беше тя? Зърна неясната фигура, сгушена в една сянка от другата страна на реката. Мазириан се изправи с цялата си внушителност и ветрецьт лекичко развя краищата на пелерината му.

— Хей, момиче! — викна той. — Аз съм Мазириан — този, който те спаси от Транг. Ела по-близо да си поговорим.

— И отгук те чувам добре, магъоснико — отвърна тя. — Колкото по-близо дойда, толкова повече трябва да бягам.

— А защо бягаш? Ела с мен и ще те направя господарка на безброй тайни, които ще те дарят с огромна сила.

Тя се засмя.

— Ако исках всички тези неща, щях ли да избягам толкова надалеч?

— Коя си, че не искаш да притежаваш магическите тайни?

— За теб, Мазириан, аз съм безименна, за да не ме настигнат магиите ти. А сега отивам там, където ти не можеш да ме последваш.

И тя се спусна по брега, нагази до кръста във водата и изчезна.

Той се поколеба как да постъпи. Не беше добре да използва толкова много заклинания, защото отнемаха силата му. Какво ли имаше под водата? Сетивата му подсказваха наличие на умерена магичност и макар да не враждуваше с Езерния властелин, други водни обитатели може би щяха да възнегодуват срещу присъствието му. Така или иначе, фигурата на момичето не се появяваше обратно на повърхността, затова той изрече Чародейството на безспирното ядене и нагази в хладните води.

Гмурна се към дълбините и след като стъпи на дъното, благодарение на чародейството продължи да диша все така спокойно. Гледката го изненада. Наоколо се разстилаше зеленикаво сияние и водата бе прозрачна почти като въздуха. Течението люлееше езерните растения, обагрени в пастелни червеникави, синкави и жълтеникави цветове, между които плуваха най-разнообразни по цвят и форма риби.

Каменни стъпала отвеждаха към просторна падина, осеяна с подводни дървета, по чиито нежни стволоче се поклащаха кичури от подобни на папрат клони, отрупани с пурпурни плодове. В този момент я видя — бе се превърнала в нимфа и косата ѝ се носеше зад нея като тъмна мъгла. Плуваше, плъзгаше се по дъното на подводния свят и от време на време поглеждаше през рамо. Мазириан се понесе след нея и пелерината се развя зад гърба му.

Доближи я, вече тържествуваше. Трябваше да я накаже за това, че го разиграваше толкова време... Старинните стълби под работилницата му отвеждаха все по-надолу към все по-просторни зали. В една от тях бе намерил ръждясала клетка. Една-две седмици в непрогледния мрак щяха да сломят волята ѝ. Веднъж смали една жена до размера на палеца си и я затвори в бутилка с две бръмчащи мухи...

Приблжиха се до бял храм. Някои колони бяха рухнали, други все още крепяха фронтона. Жената мина през огромния портал под сянката на архитрава. Вероятно се опитваше да се измъкне, затова

трябваше да я следи отблизо. Бялото ѝ тяло проблесна в дъното на залата, изби се над олтара и се прокрадна в полукръглия алков зад него.

Той забърза през тържественото пространство, едновременно плуваше и крачеше, и се опитваше да се ориентира сред обграждащия го мрак. Няколко по-малки колони едва крепяха един от сводовете, чийто централен камък бе паднал. Прониза го неочакван страх. В същия миг видя срутвачите се отгоре му колони и лавината от мраморни блокове. Подскочи като обезумял назад.

След известно време срутването престана и белезникавият хоросанов прах се разнесе. Беше приклепнала върху фронтоната на главния храм и се взираше надолу, за да види сплесканото му мъртво тяло.

Но опитът ѝ не бе успял. За негов късмет по чиста случайност две колони се бяха сгромолясали от двете му страни и легналата върху тях дебела плоча го бе спасила от блоковете. Той размърда болезнено глава. Видя през една пролука жената, която се бе надвесила да открие тялото му. Значи искаше да го убие? Него, Мазириан, чиито години бяха толкова много, че не можеше да ги преброи? Толкова по-зле за нея, защото наказанието ѝ щеше да бъде многократно по-жестоко. Той изрече формулата на всемогъщата сфера, която обви като вихрушка тялото му и отмести всичко, което му пречеше. Когато мраморните късове наоколо му бяха разчистени, той анихилира сферата и се огледа за жената. Едва успя да я забележи зад един гъсталак от червеникави водорасли да се изкачва по стръмния бряг към повърхността. Втурна се с всички сили след нея.

Тзейн излезе на брега. Но зад нея се носеше Мазириан, чиято сила бе осуетила всичките ѝ планове. Спомни си изражението му и изтръпна. Не бива да я хване — в никакъв случай.

Умората и отчаянието спъваха крачките ѝ. Имаше на разположение само две заклинания, които вече бе използвала — Чародейството на безспирното ядене и едно, което увеличаваше силата на ръцете и ѝ бе помогнало да се спаси от Транг и да срути храма върху Мазириан. Сега вече беше лишена от всякаква защита, но вероятно и той бе изчерпал възможностите си.

А и сигурно не знаеше нищо за водораслите вампири. Изтича нагоре по склона и застана на полянка, обрасла с бледа трева. Мазириан се появи откъм езерото, а зад него проблясваха сребърните води.

Отстъпи няколко крачки, така че полянката да остане между двамата. Сърцето ѝ се сви при мисълта, че и този път може да не успее.

Мазириан закричи по тревата. Хилавите стръкчета се превърнаха в жилави пръсти, които сграбчиха глезените му с все сила.

И той изрече последното си заклинание — паралитичното проклятие. Тревата вампир се отпусна безжизнено на земята. Тзейн гледаше изтръпнала. Вече беше съвсем близо до нея и пелерината се развяваше зад гърба му. Нямаше ли слабо място? Не го ли болеше нито едно мускулче, не се ли задъхваше понякога? Тя се обърна и се затича през ливадата към мрачната горичка в другия ѝ край. Кожата ѝ настръхна от тъмните сенки и зловещата тишина. Но стъпките на Мазириан се чуваха все по-близо зад гърба ѝ. И тя се втурна в злокобния полумрак. Трябваше да измине колкото е възможно по-голямо разстояние, преди да се е събудила цялата гора.

Пляс! — изплющя един камшик върху нея. Тя продължи да тича. Камшиците не преставаха, докато накрая падна. Ударите не спираха. Надигна се несигурно и отново затича с ръце пред лицето си. Пляс! Плющенето разцепваше въздуха от всички страни, а последният камшик се усука около тялото ѝ. В този момент видя Мазириан.

Той се сражаваше. Ударите се сипеха отгоре му, а той се опитваше да сграбчи камшиците и да ги разкъса. Тяхната гъвкавост обаче многократно превишаваше силите му, те се изплъзваха от ръцете му и отново му се нахвърляха. Разярени от неговата съпротива, те се скупчиха около нещастния магьосник, който се биеше с пяна на уста и бе изпаднал в яростен транс, така че Тзейн успя да излази до края на гората и да се спаси.

Погледна назад към него и изпита страхопочитание към запечаталата се на лицето му жажда за живот, фигурата се клатушкаше сред сипещите се камшици. Силите явно го напускаха, опита се да побегне, но се строполи. Ударите се стовариха с нова ярост върху главата, върху раменете, по дългите му крака. Опита се да се изправи и отново се свлече.

Тзейн притвори очи от изтощение. Израненото ѝ тяло бе плувнало в кръв. Но все още не бе свършила най-важното. Протегна стъпала и тръгна напред като замаяна. Плющенето на камшиците още дълго време достигаше до ушите ѝ.

Градината на Мазириан бе изумително красива в нощния мрак. Цветовете се бяха разтворили под звездните лъчи в цялото си магическо великолепие и нощните пеперуди пърхаха около тях. Фосфоресциращи водни линии се носеха като очарователни бледи лица по повърхността на езерцето и въздухът бе изпълнен с упоиващия сладък аромат на донесения от далечна Алмерия южен храст.

Задъхана и залитаща, Тзейн прекоси градината пипнешком. Няколко цветя се събудиха и я огледаха с любопитство. Хибридът изчурулика сънено, предположил, че чува стъпките на Мазириан. Сините цветя бяха подхванали някаква тъжна песен за онези древни нощи, когато бялата луна плувала по небето и ураганите, облаците и гръмотевиците властвали над всички сезони.

Тзейн не обърна внимание на нищо. Влезе в къщата на магьосника и намери работилницата с вечната жълта светлина. Златокосото същество седна във ваната и вторачи в нея красивите си безизразни очи.

Тя откри ключовете в сандъчето и успя да отмести капака. Отпусна се да откъдне и очите ѝ да свикнат с розовия полумрак. В съзнанието ѝ нахлуха различни видения — високият и арогантен Мазириан, пристъпващ към Транг, за да го убие; причудливите подводни цветя на дъното на езерото; останалият без магии Мазириан в яростна схватка с камшиците... Усети докосване, което я извади от транс — съществото си играеше с косата ѝ.

Разтърси глава и се спусна полусъннена по стълбите. Отключи вратата с трите ключалки и я натисна с последните сили, които ѝ бяха останали. Вмъкна се в помещението и протегна ръка към стъкления похлупак, в който продължаваше отчаяната гонитба между дракона и Турджан. Бутна похлупака да се строши на пода, вдигна внимателно Турджан и го постави на пода.

Докосна гривната на ръката си и той възвърна нормалните си размери. Гледаше я като втрещен — едва можа да я познае.

Тя се опита да му се усмихне.

— Турджан... свободен си...

— А Мазириан?

— Мъртъв е.

Тя се отпусна на каменния под и остана неподвижна. Той не отделяше поглед от нея, смутен и объркан.

— Тзейн, скъпо мое създание — прошепна той, — ти си много по-достойна от мен, щом отдаде подарения ти от мен живот за моята свобода.

Вдигна с две ръце тялото ѝ от пода.

— Но аз ще те възкреса. И тази нова Тзейн ще бъде прекрасна като теб. Да вървим.

И я понесе нагоре по каменните стъпала.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.